

IDEOLOGISK FOSTRING.

Oversikt over pensum for underførerklassen.

32 timer.

I. Historisk del, 20 timer.

1. Førhistorisk tid.....	2	timer.
2. De germanske vandringer.....	2	"
3. Vikingetiden - Norgesveldet.....	3	"
4. Norrøn mytologi.....	2	"
5. Gude-og heltesagn..frilesing.....	1	"
6. Norges samling.....	2	"
7. Kristendommen - Kongen.....	3	"
8. By og land i mellomalderen.....	2	"
9. Krestogene. Sigurd Jorsalfarer og Øystein.....	1	"
10. Borgerkrigene. Kong Sverre og Faven.....	1	"
11. Jordherrer og bønder.....	1	"

II. Basiekunnskap, 6 timer.

1. Arvelære.....	2	timer.
2. Raselære.....	2	"
3. Befolkningspolitikk.....	1	"
4. Rasehygiene og ettegransking.....	1	"

III. Kunnska. om nasjonalsosialismen, 6 timer.

1. Livssynet og livslovene (Blod og jord).....	1	time.
2. Føreren og hans kamp for Norge.....	1	"
3. Individ og samfunn (Folkefelleskapet).....	1	"
4. Det germanske storrommet og geopolitikken..	1	"
5. Raselærens konsekvens for livssynet. Det germanske sambandet.....	1	"
6. Det sosiale og økonomiske grunnlaget for nasjonalsosialismens (Arbeidets seier).....	1	"

HIRDENS FØRERKLESE.

IDEOLOGISK FØSTRING.

Översikt over pensum for førerklassen.

125 timer.

I.

I. Historisk del, 35 timer.

A. 1. Førhistorisk tid med norrøn mytologi.

2. De første germaniske vandringer.

3. Antikkens kultursamfunn i Middelhavsområdet.

4. Folkevandringstiden.

5. Vikingetiden - Norgesveldet.

6. De europeiske statsdannelser - samlingsbestrebelse

7. Den germaniske tidens betydning for vår verdens-
anskuelse.

B. 8. Feudaltid og ridderorden.

9. Paven og den katolske kirke.

10. De store oppdagelser.

11. Kruttets oppfinnelse og ildvåpnets innføring
i folkehæren.

12. Boktrykkerkunstens oppkomst.

13. Fengevesen og bankvirksomhet.

14. Reformasjon og motreformasjon.

C. 15. Naturalisme og merkantilisme.

16. Revolusjonstid og statsreform.

17. Teknikk og vitenskap.

18. Liberalisme, parlamentarisme, demokrati.

19. Marxisme og de sosialdemokratiske kretser.

b. 19. Jødeproblemet.

c. 19. Frimurerproblemet.

20. Nasjonale spørsmål i det 19. århundred.

- D.21. Utviklingen som førte til den første verdenskrig.
- 22. Verdenskrigens forløp og spillet bakom kulissene.
- 23. Versaillesdiktatet og den første etterkrigstid.
- 24. Karakteristiske trekk ved mellomkrigstidens historie.

Hva som uvegerlig måtte føre til den annen verdenskrig.

- 25. Nasjonalsosialismens veg ut av mørket.

II. Rasekunnskap, 15 timer.

- 1. Arvelæren.
- 2. Rasselæren.
- 3. Befolkningspolitikk.
- 4. Rasehygiene.
- 5. Rassegranskning.

III. Sosiale og økonomiske forhold, 18 timer.

- 1. Norges naturrikdommer.
- 2. Norges næringsveger.
- 3. Det germanske storrommet og geopolitikken.
- 4. Det sosiale grunnlaget for ideologien.
- 5. Den økonomiske nyordning.

IV. Kulturlivet, 12 timer.

- 1. Det germanske mennesket i litteraturen.
- 2. Den nasjonale tendens i Norgeslitteraturen.
- 3. Scenekunsten som speilbillede av kulturviljen.
- 4. Filmen som folkeopdrager.
- 5. Kringkastingens muligheter som kulturspreder.
- 6. Folkemusikken og den nasjonale egenart.
- 7. Musikken i det moderne kulturliv.
- 8. Verdifull og entartet bildende kunst.
- 9. Håndveffets renessanse i den nye tid.

10. Bygningskunst og stilarter.
11. Heimøyret.
12. Pressen, journalisten og avisleseren.

V. Livssynet, 20 timer.

1. Livssyn og livslover.
2. Individ og samfunn. (Folkefelleskapet.)
3. Arvebiologisk konsekvens for livssynet. (Slektstenen)
4. Raselærens konsekvens for livssynet. (Det germaniske sambandet).
5. Historieskriving og verdensanskuelse.
6. Den germanske typus i historiens lys.
7. Etikken som målestokk for et livssyns holdbarhet.
8. Religiøse grunntoner.
9. Livssynets betydning for en sosialpolitisk innstilling
10. Vekselvirkningen mellom livssyn og sosialøkonomi.
11. Livssynet og kulturlivet.
12. Hovedpunktene i "Grundlage des 19. Jahrhunderts".
13. - " - i "Mythus des 20. Jahrhunderts."
14. Karakteregenskapenes betydning for dannelsen av et bevisst livssyn.
15. Livssyn og folkeoppdragelse.
16. Det enkelte menneske i arbeid og fritid.

VI. Parti og stat, 20 timer.

A. 1. Føreren.

2. NS forhistorie.

3. NS historie.

4. Partiorganisasjonen.

5. Særorganisasjonene.

6. Germanske SS Norge.

7. Kvinnahirden.

8. Fylkesførerens arbeidsområde og arbeidsmetode.

9. Parti og stat.

10. Propagandaens hensikt.

11. Grunnlaget for propagandaen.

12. Anvendt psykologi i propagandaens tjeneste.

13. NS-Opplæringstjeneste. Arbeidsområde og metode.

14.

B. 14. Det forfatningsmessige grunnlag for den nye stat.

15. Lovverket og den nye tid.

16. Sentralforvaltningen.

17. Fylkesmannsinstitusjonen.

18. Den kommunale nyordning.

19. Politietaten. Oppgaver og organisasjon.

20. AT. Oppgaver og mål.

IDEOLOGISK FOSTRING. Førerklasse B.

10 uker a 5 timer = 50 timer.

A. Ideologiske grunnbegreper. 2 timer.

B. Historisk del. 24 timer.

1. Førhistorisk tid. 2 timer.
2. De første germanske vandringer 2 "
3. Antikkens kultursamfunn i Middelhavsområdet ... 2 "
4. Folkevandringstiden 2 "
5. Norrøn mytologi 2 "
6. Viking-tid - Norgesveldet (samling - splittelse) 2 "
7. De europeiske statsdannelser - samlingsbestrebelse 2 "
8. Paven og den katolske kirke. 2 "
9. Reformasjon og motreformasjon. 2 "
10. Den germanske tidens betydning for vårt verdenssyn 2 "
11. De politiske ideene 6 "

C. Rasekunnskap, 16 timer.

1. Arvelære 5 timer.
2. Raselære 3 "
3. Befolkningspolitikk, og rasehygiene 6 "
4. Sttegransking, - slektsgransking 2 "

D. Kunnskap om nasjonalsosialismen, 8 timer.

1. Livssyn og livslover 1 time.
2. Individ og samfunn 1 "
3. Raselærens konsekvens for livssynet 2 "
4. Det økonomiske grunnlaget for nasjonalsosialismen 2 "
5. Det sosiale grunnlaget for nasjonalsosialismen 2 "

Den tyske histories tidsavsnitt.1. Istiden.

2. Eldre steinalder

til 5000 f.Kr.

3. Yngre

5000 til 2000 f.Kr.

Indogermanerne.

Bondefolk i det nordlige Europa kom paa vandring.

Kelterne mot vesten, Helenerne mot syd-øst, Slaverne, Perserne og Inderne enns lenger mot syd-øst, Germanerne mot Norden, (Skandinavia).

4. Den urgermanske tid

2000 til 500 f.Kr.

5. Den storgermanske tid

500 f.Kr. til 1000 e.Kr.

Den eldre germanertid

500 til 100 f.Kr.

Den mellomste storgermanertid

100 til 500 e.Kr.

Germanerriket.

Østgoterne i Italia.

Vestgoterne i Spania.

Vandalerne i Nordafrika.

Langebarden i Øvre Italia.

Frankerne i Frankrike.

Angelsakserne i England.

120 f.Kr. til 600 e.Kr. de germanske folkevandringer.

113 f.Kr. de germanske Kimberrers tog til Italia (Teutonerne)

58 f.Kr. romerne i Gallien.

9 e.Kr. slaget i Teutoburgerskogen, Hermann Cheruskere.

Til 200 dannelse av de germanske stammene.

Goter

Vandaler

Friser

Sakser

Tyringer

Franker

Bayrer

Allemanner

Burgunder

Langebarden.

Til 500 romerne ved Rhinen.

375 hunnernes invasjon.

410 vestgoterne under Alarik i Rom.

451 hunnernes nederlag under Etzel (de kataluniske marker).

493 Østgoterne under Teodorik den store erobrer Rom.

En utviklet bondestand, handel og haandverk begynner.

Folke-hær-riket, kulturliv.

Den yngre storgermanertid 500 til 1000 e.Kr.

6. Det karolingiske sterrike.

Den germanske kultur-vending p.g.a. kristendommens innflytelse.

500 til 700 kristendommens innførelse i Tyskland.

768 til 814 Karl den store, Frankerne, Sakser-krigene, blodbadet i Werden ved Aller, Widukind.

700 til 1000 vikingtogene.

1010 vikingtogene

1010 vikingtogene

1010 vikingtogene

1010 vikingtogene

1010 vikingtogene

1010 vikingtogene

7. Tyskernes keiserrike. Kampen mot pæredømmet.

De saksiske keisere, 919 til 1024.
919 til Henrik den 1., Riksgrunderen.
962 keiserkroning i Det Hellige Romerske Rike Tyske Nasjon.
1056 til 1106 Henrik den 4. ss kamp mot Gregor den 7. (Cannessa)
1096 til 1270 kerstogene.
1152 til 1190 Fredrik den 1., Barbarossa, italiatogene, Henrik löve.
1190 ridderordens grunnleggelse, landnaam i øst.
1315 mongolerslaget, (asiaterinnbruddet mot midt-Europa avverges.)
1226 de første tyske riddereraner.

1254-1273 den keiserløse tid. Röver-ridderens herredømme.
1340 kruttet blir oppfunnet, (revolusjon av krigsvæsenet).
1410 slaget ved Tannenberg, (den tyske ridderordens nederlag mot
polakkene, Henrik av Plauen).
1430 boktrykkerkunsten oppfinnes, (en handelig revolusjon).
1492 Amerika oppdages.

Luthers tidsalder, Fredrik den store, Bismarck.

Den nordiske aand blir bestemmende.

1617 til 1648 tres-kampene.
1517 reformasjonen, (Luther 1483-1546.)
1525 den tyske bondekrig.
1618 - 1648 tredveaars-krigen, (Tilly, Gustav Adolf, Wallenstein).
Vestfaler-freden. Holland og Sveitz anerkjennes som
uavhengig. Elsas til Frankrike. Fyrstemaktens seier
over keisermakten.
1600 - 1600 Prøyssens framgang i den tyske ledelse.
1675 den store kur-fyrst slår svenskene ved Ferbellin.
1681 Ludvik den 14. plyndrer Strassburg.
1683 tyrkerne fører Wien, østen-landenes redning.
1740 - 1786 Fredrik den store, Prøyssen blir stormakt.
1756 - 1763 syv-aarskrigen, (Hohenfriedberg, ~~Leuthen~~ Leuthen).
1600 - 1800 barokk og rokokko.

Napoleons skygge over Tyskland og Prøyssen oppreisning.

1789 - 1815.

1789 den franske revolusjon bryter ut, (liberalismen).
1806 rhin-unionen av tyske fyrster.
1806 den romersk - tyske keisertrone nedlegges, keiser Frantz 1.

Det første rikes slutt.

1806 prøyssernes nederlag ved Jena og Auerstadt.
1807 freder i tilsitt.
1807 - 1813 folket reiser sig, (Schopenhauer, Stein, Arndt, Jahn
Fichte, Körner.)
1813 folkeslaget ved Leipzig. Befrielses-krigene, Blücher.
1815 Wienerkongressen.
1815 - 1875 kampen for den tyske samling. Aandsblomstringen.
Lessing, Schiller, Goethe, Kant
1864 den prøyssisk-danske krig.
1866 den prøyssisk-østerrikske krig. Prøyssens ledelse. Slaget ved
Königgratz.
1870 - 1871 den fransk - tyske krig. (Slaget ved Sedan). Gjener-
obring av Elsass-Lothringen.
1830 dampmaskinen innføres.

Tyskland blir verdensmakt.

- DET STORTYSKE RIKE ADOLF HITLER RIKSKANSLER

[illegible]

Oversikt m.h.t. den ideologiske fostring.

Gøbbels sier et steds:

"Jeg er av den mening at politikk er den høyeste kunst som gis; for billedhuggeren former bare steinen og dikteren bare ordet som i seg sjæl er dødt. Statsmannen derimot former massen, gir den lov og ryggrad, puster inn dens form og liv slik at det står fram et folk av den."

Det blir vår oppgave som førere å virkeliggjøre denne politiske kunst i folket.

Idag mer enn noengang tidligere er det den politiske føring og overbevisning som er avgjørende for at vi skal seire i denne gigantiske verdenskamp.

Det gjelder ikke bare å vinne krigen, men det gjelder også å vinne freden. Motstanderne vet ikke hvorledes de skal vinne freden.

For oss gjelder det at vi blir så klar over det livssyn og den verdensanskuelse som vi kjemper for, at vi kan få folket til å godta det for sin livsførsel.

I dette kurset som no settes igang er det beregnet om lag 135 timer til ideologisk fostring.

Ideologisk fostring og taktikk har om lag samme timetall og de har samme vektall. Disse to fag regnes derfor som de to viktigste fag ved skolen.

Det er derfor utenkelig å kunne regne med å bli politisk fører idag uten et solid forankret grunnsyn i samsvar med den nasjonalsosialistiske livs- og verdensanskuelse.

Jet skal no gi en oversikt over de temaer som skal gjennomgås i løpet av dette kurset.

Det er 6 hovedavsnitt med hver sine underavdelinger.

Hovedavsnitt I omhandler: Historisk del, 35 timer.

- " -	II	8"-	Rasekunnskap, 15 "
- " -	III	-"-	Sosiale og økonomiske forhold, 18 timer.
" " -	IV	-"-	Kulturlivet, 12 timer.
- " -	V	-"-	Livssynet, 20 "
- " -	VI	-"-	Parti og stat, 20 "

Rekkefølgen av forelesningene vil vesentlig skje ved en parallellføring av hovedavsnittene I & II, III & IV og V & VI.

De enkelte temaer og foredragsholdere er som følger:
Se spesifikasjon.

I tillegg til dette blir det så innlagt skriftlige og muntlige prøver.

Før vi går over til selve stoffbehandlingen slik som planen omfatter, er det nødvendig og greiest å foreta en definisjon av de mest elementære begreper som vi til stadighet får med å gjøre i ideologien.

Definisjon av grunnbegrepene for ideologisk fostring.

1. Ideologi.

Med ideologi forstår vi ide-lære. (Læren om ideen.)

Med ide-lære forstår vi læren om et system av anskuelser, ideer og vurderingsmåter som er særegne for større eller mindre folkegrupper.

2. Ideal.

Med ideal kan vi tenke oss en person eller tilstand som er fullkommen og som kan erkjennes som det verdifulleste mål for vår vilje og handling.

3. Idealisme.

Idéalisme er det når vi lar vort ideal være bestemmende for vor handlemåte og vort sinnelag framfor hensynet til egen øieblikkelig fordel.

4. Livssyn.

Livssynet er vor erkjennelse av de verdier som livet byr på og den rangfølge vi gir disse verdier.

5. Verdensanskuelse.

Verdensanskuelse er vor oppfatning av de krefter og disse krefters lover som råder i verden og i livet.

6. Materialisme.

Med materialisme mener vi verdsettelsen av det matrielle som maktbegjær og nytelsessyke, framfor det ideelle.

7. Kultur.

Opprinnelig "colere" som betinget bondens dyrkning av sin aker. No må vi kunne si at begrepet betegner menneskets herredømme over naturkreftene. I alm. utvidet betydning innbefatter vi no i kulturen også idealitet og sivilisasjon.

8. Sivilisasjon.

Opprinnelig "civis" som betyr borger.

Ved sivilisasjon mener vi persons stilling som borger mellom borgere, hans forhold overensstemmende med de lover som samfunn med andre i en stat krever.

9. Samfunn.

Et samfunn er et fellesskap bestående av enkeltledd medgjensidige plikter.

10. Staten.

Staten er samfundets organiserte struktur eller bygning.

11. Politikk.

Politikk er samfundets organisering eller ordning av folkets liv :Adolf hitler Politikk er ikke noe annet og kan ikke være noget annet en ivaretaken av et folks livsinteresser og den praktiske gjennomføring av dets livskamp med alle midler.

12. Historien.

Historien gir oss et bilde av folkenes liv gjennom tidene. Skal vi forstå historien må vi ha syn for de drivende kreftene og deres samspill . f.eks.de økonomiske, de rasemesige og de geografiske forholdene m.fl.

13. Tradisjon.

Tradisjon er en overlevering eller nedarvet skikk.

14. Terminologi.

Terminologi vil si å forstå eller klarlegge ordenes betydning.

15. Definere.

Definere vil si å avgrehse et begrep og gi det et fast ~~gikk~~ innhold.

16. Begrep.

Begrepet er forestillingens grunnelementare på samme måte som atomet i den fysiske verden.

17. Revolusjon.

Revolusjon er en omveltning ,en hurtig gjennomgripende forandring ofte med vold. Samfundsmessig revolusjon har ofte funne sted fordi samfunnet ikke har fulgt ~~med~~ utviklingen,er blitt liggende tilbake.De styrende har ikke forstått sin tid og ikke innrettet seg ~~etter~~ etter den.

18. Evolusjon.

Evolusjon betyr i motsetning tilrevolusjon en gradvis forandring, utvikling. Utviklingen skjer nærmest som organisk vekst naturlig. Samfundsmessig betyr det at samfundsforholdene forandres gradvis, endres til enhver tid og i samhøve med ~~tid~~ tiden.

19. Folk.

Et folk er et avstammings- og skjebnefellesskap med samme språk, skikker, kultur og historie.

Rase.

20. En rase er en gruppe mennesker med like legemlige og sjelelige arveanlegg.

21. Kultus.

Kultus er gudsdyrkelse.

Særlig brukt om et folks offentlige gudstjeneste.

22.

Metz Metafysikk.

Metafysikk er læren om verdensanskuelsen. Problemene om tilværelsens vesen, sammenheng, indre mål og mening,

23. Mytologi.

Hedensk gudelære og vitenskapen herom.

24. Blod og jord.

Blod og jord er livskraftene og livsbetingelsene.

De er de bestemte faktorer for all kulturelt liv og danner grunnlaget for det folks liv som skal ordnes.

Blod og jord er slagord for den politikk å ordne folkets liv i samsvar med dets egenart og egenskaper og de landets naturlige betingelser.

Slagordet Blod og jord vil si at vi med utgangspunkt i disse livskraftene og livsbetingelsene vil gjennomføre en (politikk) i ordning av folkets liv i samsvar med folkets egenart og egenskaper og landets geografiske betingelser.

Når begrepene er fastlagt og når en er enig om betydningen av disse, så er det alltid lettere å gjøre seg forståelig overfor hverandre.

Vi vet hva vi taler om, og det blir ikke bare fraser og slagord uten indre mening, og tanke.

Tenker vi etter så har vi sikkert alle opplevd at vi har vært i diskusjon med en eller annen. Vi har brukt de samme ord og uttrykk, men den mening vi har lagt i ordene har ofte vært svært avvikende elerr stikk motsatte.

Eller vi har vært av samme mening, men vi har ikke vært istand til å ordlegge oss på en slik måte at vi fullt ut har kunnet gi uttrykk for vår samstemmighet.

Vi sier da ofte: Jeg er ikke klar om å få sagt direkte hva jeg mener, men du fårstår hvor jeg vil hen.

Begrepenes innhold har vært forskjellig.

Det er no vår oppgave å klarlegge betydningen av begrepene slik at de kan nyttes som middel for utbredelse av vårt livssyn og vår verdensanskuelse.

Tross tidens vansker skal vi kjempe vårt livssyn gjennom, og vi sier med Kåre Bjørgen.:

"Stå fast! stå sterk! du unge flokk.

som Noregs banner held.

Om lufti skjelv av kamp og brak

lyft auga glad, stå rett og råk

som Noregs egne fjell."

A. 1. Förelisnisk till med norra mytologi.

44H. I s. 5. Livskampen som program.
+ kommentar I og II. (Msk. II)

Msk. III.

44-7 s. 53

447 s. 57.

Harbards kvad.

[synet av Gisleip hirden] 6/2-45.

Røder I s. 225.
1944, 44H. I - s. 17.

De gamle nordboers gude-lære.
Germania [Lektore]

7/2-45

Sammendrag.

De indo-germanske stammes udvikling.
Kultur-kritik

Bosættelsen i Norge.

Klimaet.

Megetige samfund.

Kampen - blodet - fællelskabet.

Mytologien.

Odins indbydelse til gæsteland
i Valhall.

8-2-45. [Det lyfter et lys.]

A. 1. Förhistorisk till med norra mytologi.

444. 1 a. 5. Livskampen som program.
+ kommentar I og II. (Msk. II)

Msk. III.

447 a. 53

447 a. 57.

Harbards kvad.

[synet av Quisling hindern] 6/2-45.

Røder I 225.
1944, 444. I - a. 17.

De gamle nord-boers gude-lære.
Germania [Lad. tone]

7/2-45

Sammendrag.

De indo-germanske stammes arkien.
Kultur-kretsene

Bosetningen i Norge.

Klimact.

Uktige samfunn.

Kampen - blodet - fellovkapet.

Mytologien.

Odins innbydelse til gjesteland
i Valhall.

8-2-45, [Det lyktes at lys.]

H. 1. Føreløstid med norsk mytologi.

G. 44 m. 1-44. s. 5. Livskampen om program.

2 Den alm. tidsinndeling.

Ca. 500 000 til 1000 f.K. - Eldre steinalder.

" 1000 " 4000 f.K. - Mellomste ---

" 4000 " 1800 f.K. - Jyngre ---

" 1800 - 800 f.K. - Bronsealderen.

" 800 f.K. - 200 e.K. - Eldre jernalder.

" 200 e.K. - 1933 e.K. - Jyngre ---

44 nr. 7. s. 53. Indo-europeerne 4000-3000 f.K. i mellom Europa.

44 nr. 7. s. 54 Norge. Finnmarkfolket. Flåtpestfolket.
Haugenfolket, Stridsåkerfolket.
Bronsealderen.

s. 225-I. A. Reber: De gamle nordiske gudever.

Sammendrag:

Europa som det (nordiske) menneskes religion.

Det nordiske innslag som kulturfamilien har
helt og helst - gjenstander, uttrykk.

G. 44-7. s. 7. Havbendes kvad.

Kamp of Arliid

Militærhistorisk Samling Gausdal

Folk som bygger og a. h. d. v.
Mannen v. ...

i full kraft - mandene - i vilkårene

i ryttelse - alderdom - død.

17. 7. Historien 17107 - H. 3.

17107 - H. 3. 17107 - H. 3.

17107 - H. 3. 17107 - H. 3.

17107 - H. 3. 17107 - H. 3.

17107 - H. 3. 17107 - H. 3.

17107 - H. 3. 17107 - H. 3.

17107 - H. 3. 17107 - H. 3.

17107 - H. 3. 17107 - H. 3.

1. Overblik over stoffet.
2. Definisjoner.
3. Tidssammenheng.
4. Førløst historisk tid.

a. Totalt.

b. Tinnmarkfolket ca 10000 f.k.

c. Håpsumfolket ca 6000 f.k.

d. Flintplankfolket ca 4000 f.k.

e. Stidsøksfolket ca 2000 f.k.

f. Bronsealderen

g. Jernalderen.

Al. Førhistorisk tid med norrøn mytologi.

Av historiens hendelser kan vi bare trekke den lære, at de høieste kulturfolk i tur og orden gikk til grunde få slektledd etter at deres berende familier, nasjonens marg, var kommet ut av kontakten med slitet for tilværelsen, denne for, humørets, sunnhetens, slektens bevarelse uundværlige stimulans.

Vi kan se at deres åndsevner ennå er i oppgang, at de stiger i kunstsans, legemskraft, skjønnhet energi ennå gjennom menneskealdre. Men da de mangler stoff for sin handlekraft, spore til sine instinkter, slapper de gradvis av og mister interessen for livet.

Mens nye navn ar arbeider seg opp, forfaller de gamle, misnøien med utskielser ovenfra ender regelmessig med statens oppløsning, med revolusjon, borgerkrig og guillotine.

Dette er kulturutviklingens store tragedie. I kamp mot verdensfaren vokser vi gradvis fram til seier og befrielse. Men i seierens øieblikk faller armen ned, øiet blir tvilrâdig, gleden stivner midt i smilet. Det nordiske menneske opplever kampen på en annen måte enn andre raser.

Høidepunktet ligger ikke i seiren, men på vegen til seieren. Vi normenn er det eneste folk på jorden som ikke behøver å frykte undergangen gjennom overkultur. Vår hjemlige natur tillater ikke svert mye av utskielser før den straffer os på kroppen og driver oss inn på rett kjøl igjen. Vi kan oversvømme verden med kulturfolk to og tre ganger, som vi har gjort. Vi kan avspore og avspore igjen og degenere^{re}

som Europas fineste nasjoner. Folk vil det alltid bli igjen i vort land til å føre slekten fram pånytt.

Og så sandt det lever folk i Norge kan vi med ufravikelig sikkerhet slutte, at de samme folk en gang skal komme høiest på verdenskulturens stige. Det må understerkes, vi nordmenn dvs. germanske mennesker med overveiende nordisk innslag. Det blodsmessige, det rasemesige særpreg med en aldrig hvilende trang til å skape noe, til å yte, til å virkeliggjøre sitt eget vesen.

Sammenlikner vi f.eks. med eskimoene på Grønland og deres kultur ser vi straks at deres livsstil og skapende evne er av en annen art en den nordiske. Miljøet alene er ikke nokk. Før eller siden må den dag komme, da vi innser årsaken til vår ualatelige vekst mellom kulturfolkene, vår framgang i islolasjonstid, var undergang i samkvemstider. Fra den stund vil selve den hjemlige natur bli vårt program, faren vår yndlingsrett. Fra den stund vil der heller ikke mer være oppgang og nedgang, men en ubrukt vekstvei for menneskeheten. Fredens korte pusterum vil ikke lenger kunne ta oss av dage. Vår sunnhet og vår folkelykke vil være både fred og fare voksen, og nære seg av begge. Det har levd mennesker på jorden i tusner, titusner, ja hundretusner av år. Jeg skal ikke her komme inn på den utvikling som har foregått helt fra de første tider frem til i dag m.h.t. menneskets kamp for å bli menneske. Derimot skal jeg gi en kort framstilling av den måten som vi kan dele inn tidsrommet i.

Ca. 500,000 til 10,000 f.k.	Eldre steinalder.
" 10,000 til 4000 "	Mellomste -----

Ca.	4000	til	1800 f.k.	Yngre steinalder.
"	1800	"	800 f.k.	Bronsealderen.
"	800 f.k.	"	200 e.k.	Ældre jernalder.
"	200 e.k.	"	1933 e.k.	Yngre "

Denne inndeling kan igjen deles i avsnitt, f.eks. den romerske jernalder fra tidsregningens begynnelse og ca. 400 år framover.

Jeg skal så gå over til å behandle de indo-germanske forhold omkring tidsrommet 4000 til 2000 f.k.

Fra traktene ved Svartehavet og Østersjøen bodde det alt i yngre steinalder, i tiden mellom 2000 - 4000 år før vår tidsregning, folk som i språk og skikker var temmelig like, ja overleveringer viser at de språklig hørte fullstendig sammen. Denne gruppen kalles for de indo-~~germaniske~~ ~~germaniske~~ mennesker. Vi må gå ut fra at disse traktene var deres urheim. Disse indo-europeere danner grunnstammen i de nålevende europeiske folk, språkene i Europa er stort sett bygget på dette urspråket, vi kan faktisk følge gangen i det hele ved å sammenlikne språkene til de forskjellige nasjonaliteter.

Lengst i nord, oppe ved Nordsjøens og Østersjøens kyster bodde en gren av disse folkene, en gren som var kjennetegnet ved en høy og slank legemsbygning, lyst hår og lang skalle, den nordiske rasen. Disse nordiske menneskene og deres forfedre har levet ved randen av den store breen som i istiden lå over Nord-Europa og som dekket hele Norge med unntakelse av en liten kyststrikke. Mesteparten av Sverige, Danmark og Nord-Tyskland var også under isen, men etterhvert som isbarrieren trakk seg tilbake fulgte det nordiske menneske med. På grunn av de barske forholdene med kulde, snø og is og mot ville dyr, laget naturen her et utvalg av de sterkeste og mest motstandsdyktige. Disse menneskene oppsøkte fare, de jaget og fisket, overalt hvor det gikk an å trenge seg fram gjorde de det, og de utviklet derfor karakteregenskaper som mot og oppfinnsomhet i særlig grad. Alt i steinalderen hadde de redskaper som var meget brukbare, og utførelsen av dem tyder på overleveringer og øvelse i forarbeidning gjennom hundrer av år.

I yngre delen av steinalderen, omkring år 2000 før vår tidsregning ble det Europeiske rommet delt i det nordiske livsrommet med nordiske mennesker som hovedrase, det nord-austiske med austbaltiske mennesker som hovedrase, den vest-europeiske med vestiske mennesker som hovedrase og den sør-austiske europeiske med austiske (alpine) mennesker som hovedrase. På boplassene etter disse forskjellige rasene som skilte seg fra hverandre, lå den nordiske rasen tydelig over de andre i kulturell henseende. Våpnene deres var bedre gjennomtenkt og utført, husene var firkantete trehus, bygget og tekket omtrent som en ~~ser~~ mange steder ser hus den dag i dag. De andre rasene bygget hytter av ris og strå, hyttersom slett ikke var ulik negerkråler. Gravstedene for det nordiske menneske var forveggjorte steingraver, de hedret sine døde. Men de andre rasene la som regel sin døde bare ned i noen primitive jordhull. I husene hadde disse våre urnordiske forfedre alt i steinalderen primitive bakerovner, og de hadde leirkar og annen redskap som det ikke er funnet maken til hos de andre rasene. Kampen mot den barske naturen, en kamp som de svake bukket under i, rendyrket det nordiske mennesket, det fremmet oppfinnsomheten og drev dem til videre og lengere tokt for å utforske nye jakt- og fiskeplasser. Men de nordiske mennesker drev ikke bare jakt og fiske, de var ikke nomader som flakket om dit hvor beitet var best, vi har bevis for at de drev jordbruk. De hadde som sagt forveggjorte hus med bakerovner i, det er funnet såkorn i en mengde av de gamle leirkarene, og for noen år siden ble det i Aust-Friesland i Tyskland funnet en treplog, primitiv selvsagt, men fullt brukbar og uendelig mer effektiv enn hakkene som andre folkeslag har brukt. Denne plogen fra ca. 4000 år før tidsskillet er den eldste plogen som er kjent i verden. På boplassene etter kjøkkenmøddingfolket, forøvrig de eldste boplassene som vi kjenner, er det funnet en stor del leirkar og vaser. Disse boplassene ligger for de flestes vedkommende i Slesvig-Holstein og på Jylland.

Våre tidligste forfædre begynte også tidlig å bruke mekaniske hjelpemidler. Således er det funnet et vognhjul i en nedersak-sikk myr og som nok også er fra ca. år 4000 f.k. Hjul fra den tiden er ikke funnet hos noen andre folkeslag.

Mot sluttendav den yngre steinalder er den store breen også blitt borte over størsteparten av Norge. Langs kysten har det som sagt vært en stripe under hele den siste istiden som har vært isfri, og hit har da enkelte av de mest vågsomme kjempet seg fram. Men noe større tilsig av mennseker har det neppe vært før i slutten av den yngre steinalder. For å forstå bosettingen i Norge må vi også kjenne til istidene. Det har ihvertfall vært 4 av dem. Den første dekket hele Europa med snø og is. Den annen lot Middelhavets land være isfri, tredje gangen var hele Midt-Europa bar og fjerde gangen var bare de nordligste landene dekket av isen.

Istidene hadde en lengde på flere tusen år. De mellomliggende tidsepokene var ikke kortere og førte tildels tropiske hete med seg. Det hersket trøpeklime helt nord til Svalbard, og i disse tidene er da de store kull-leiene der nord blitt dannet. Kull er nemlig kjempetrær eller kjempebregner som er styrtet sammen, og under presset av jord og stein som isen har lagt over dem etterpå, har det da dannet seg lag av sammenpresset stoff som i tidens løp er blitt omdannet til kull.

Langs den frie kyststripen under den siste istiden er det som sagt blitt en del bosetning. Merkelig nok ser der ut til at den første bebyggelse har vært på Finnmarkskysten. De tidligste beboerne i landet vårt kaller vi derfor Finnmarkfolket. Ca. 10.000 år f.k. Det er en folkestamme som antakelig er kommet hit fra Nordaust-Europa over de store sjøene Ladoga og Onega. De har trengt seg fram langs Kvitsjø-kysten og har så funnet seg boplasser mellom Grense-Jakobselv og vest til Hammerfest. Rike funn etter disse Finnmarksfolkene er gjort ved Vardø, i nærheten av Kirkenes, i Porsanger og i Alta. Fra Finnmark vet vi no om ihvertfall 60 boplasser hvor stammen eller stammene har holdt til i kortere eller lengere tid. Hvilken stammen eller rase disse første innvandrerne tilhørte vet vi dessverre ikke, men det er fastslått at de kom på et meget tidlig tidspunkt av snøsmeltinga. Kyststripen var ikke bred og folket var typiske jegere og fiskere. Etterhvert trakk breen seg tilbake gradvis, arktisk planteliv begynte å komme, og landet høvet seg opp av sjøen fordi trykket av isen var vekk, tidligere oversvømmede partier dukket opp. Hus finnes det ikke rester av, og småredskap som beinnåler, ting av tre, skinn og horn, altså saker av forgjengelig materiale er forlangst forsvunnet. Bare steinredskapen lærer oss at deres redskap stort sett er de samme som andre jeger og fangst-folk brukte i steinalderen. De er forarbeidet med en primitiv, men godt brukbar form. Den spesielle kulturformen til Finnmarksfolket kalles for Komsakulturen.

Da isen begynte å slippe taket varte det ikke lenge før bosettingen sørfra til kyststripen i Ryfylket, på Stavangerkanten også kom til. Dette var i slutten av Steinalderen, og bosettingen er fullstendig preget av dette. Bosetningen var fast, og en viss jorddyrking ble også drevet. På disse boplassene er det funnet en masse redskap av alle slag og for alt mulig forskjellig bruk. Etterhvert er også formen og forarbeidingen blitt mer og mer mesterlig.

Etter flinten som de har brukt til redskapene er disse folkene blitt kalt Flintplassfolkene, og de har etterhvert spredt seg langs hele kysten. Omkring år 4000 f.k. Flinten de har brukt har de antakelig ført opp her fra Danmark hvor det var store flintleier. Flintplassfolkene har smeltet sammen med de nye stammene som etterhvert er kommet til landet, slik at de utgjør en del av vårt lands befolkning i tiden framover. Hvor det er blitt av Finnmarksfolket vet vi ikke. Om de er smeltet sammen med de øvrige, om de er reist austover igjen eller om de er bukket under er et åpent spørsmål.

Igjen forlår et par tusen år, Strandnivået fra denne tidligere bosettingen er sunket i havet, så boplassene som har ligget langs kyststripen ute i vest no ligger på dypt vann. Isen viker stadig skogen tar til å trenge fram, først bjørka, så furua og seinere kommer også andre tresorter til. Men enda ligger breen over kjølør og bare det sørlige og vestlige av den skandinaviske halvøya er isfri. Danmark lå betydelig høyere enn no, slik at Nord-Tyskland og Jylland var fast sammenknyttet med de danske øyene og Skåne. Det var da her en bred landbro som forbandt landene med hverandre og lettet stammenes vandringer. Østersjøen var en kolossal innsjø som tømte sine vannmasser ut gjennom Våneren og Gøtaelven. Da så skogen etterhvert kom til ble viltet delvis et annet, elg, bjørn og hjort avløste reinen, og så kom det enno et jeger - og fangstfolk sørfra på jakt etter viltet. De fulgte viltet nordover, oppover dalene i Norge trengte de seg fram, de støtte på de gamle folkestammene, slo dem og blandet seg med dem eller tok dem som trelle. Kulturen deres avløste den gamle kulturen. Nøstvedtkulturen som den kalles etter et funn i Oslofjorden. Denne kulturen er av samme slaget som kjøkkenmødding-folkene i Danmark og kjennetegnes først og fremst ved at denne stammen har oppgitt de gamle ~~stein~~ bein - og hornredskapene og har innført svære grovhogde steinverktøy isteden. Øksen har vært kjent fra førmen med denne stammen får øksen en større, mer effektiv form, stridsøksen. Stridsøksens folk erobrer Norden. Ca. 2000 år f.k. De setter sitt preg på utviklingen i Norge, i Norden og i hele Europa for øvrig. Etter disse folkene har vi no så mange etterlatenskaper at vi kan gi et bilde av deres liv.

De har vært et utpreget fangst - og jegerfolk. I utgravinger etter dem, særlig på et sted, Skipshelleren i Vosse-elva mellom Bergen og Voss har de hatt en glimrende fangst- og fiskeplass. Skipshelleren er en stor, dyp hule som nærmest har vært en fangststasjon, de har nemlig neppe bodd fast der. I hulen er det gjort meget rike funn, funn som forøvrig viser at stedet har vært brukt meget lenger tilbake enn fra stridsøksfolkets tid. Det er gjort funn fra "mellomste" steinalder, noen av dem er sikkert fra omkring ca. 6000 år f.k. Det er funnet harpuner til harpuner- ing av sel, der er også et rikt utvalg av fiskekroker og jakt-piler, redskap som i alminnelighet er forarbeidet av bein eller horn. De må altså ha hatt fiskesnører allerede i steinalderen selv om intet av linene er igjen no. Dette folket kan vi kalle Harpunfolket.

Det er også funnet spesielle steder hvor en har tatt ut emner til steinredskapen som ble brukt, flinten ble sjelden vare, og en tok ibruk grønnstein isteden. Disse plassene har ofte vært rene verkstedene. Det er funnet atskillig ferdig redskap, med mest er det emner som en har begynt å arbeide med og funnet for dårlige, eller også er slike som er røket itu under forarbeid-ingen. Et sted, Bømlø, kan framvise ca. 1700 forskjellige funn gjenstander utenom en masse "flis". som er hogd av underfor- arbeidelsen av verktøyet. Bømløverktøyet er funnet over store strekninger på Vestlandet, så det er hevet over enhver tvil at

dette har vært et storverksted som har forsynt distriktene vidt ommmed steinredskap. Verktøyet er meget fint forarbeidet. Noe har til og med vært brukt til operasjoner. Fra flere hodeskaller som er funnet rundt om i Norden vet vi at det er foretatt tildels vanskelige trepanasjoner på dem, og de opererte har levet i årevis etterpå. Bare i meget få tilfelle er det funnet rester etter hus. De fleste hus var bygget av tre, og dette har ikke klart å stå seg mot tidens tann. Der hvor funn er gjort er det imidlertid firkantede hus av samme slag som de våre sydligere germanske brødre har bygget.

Fremkomstmidlene har først og fremst vært båten. Folket bodde stort sett ved kysten, og båten har derfor nesten vært en forutsetning for stammens flytninger og for fangstlivet. Hjulet var for øvrig oppfunnet, og det er mulig at hunden delvis er brukt som tekkdyr, men hesten var enno ikke tatt i bruk. I Nordland er der også funnet hellestasjoner fra den mellomste steinalder. Den viser en mann som går på ski. Fangstredskapen for fisk var meget god. De har bundet fiskegarn, og det er funnet lange på flere steder. Langen går sjelden på grunnere vann enn 150 meter så hvis ikke dette forhold har forandret seg totalt, har våre forfedre kunnet fiske på det dypet. De har etterhvert fått til et primitivt jordbruk, de har hatt krøtter, og så har de da vekslet på med jakt og fiske ved siden av. Jakten har fra først av bestått i at de jaget storviltet utfor dyrestup, men de har også hatt dyregraver. De har ennvidere brukt bue og pil, pilspisser er det således funnet masser av, og de har brukt spyd. Med dem har de ihvertfall stukket ned okser, for det er funnet skjellletter av okser som tydelig viser at de spiddet.

Samfunnsdannelsen er for alvor begynt. De har skaffet seg faste boplasser hvor de har hatt husdyra som fra begynnelsen av har gått i små innhegninger, kveget kveer, av hensyn til villdyrene som ofte kom helt inn på husene. De har begynt å dyrke jorden, åkrer hadde de mange av på gårdene, men lappene var ikke store. Jorden ble gravet opp eller pløyd opp med en primitiv redskap der hvor jordsmonnet var egnet til det. Der hvor det var myrslendt og der hvor det lå store stein, rullestein osv. har de latt jorden ligge brakk og har dyrket rundt steinen. Drenering av vassjuk jord har de derimot ikke befattet seg med. Slik kunde gårdene ha en mengde små jordlapper spredt utover.

Bronsealderen varer fra ca. 1800 før vår tidsregning og regnes å vare et tusen år. Alderen har sitt navn etter bronsestøpningen som preger den. Istedenfor steinredskap bruker en nå bronse, en legering av kopper og tinn i forholdet 9 til 1. I denne tiden er hesten kommet til og korndyrkingen begynt. Stammene var nå vokset så kyststripen er blitt for trang, en har begynt for alvor å trenge opp i innlandet, langs de store vassdragene på Østlandet, til Mjøsa, Tyrifjorden og Randsfjorden, og enno lenger nordover. Fra denne tiden har vi mange funn. En del av dem stammer sikkert fra Middelhavslandene, og de er sannsynligvis kommet over Jylland som var hovedforbindelsen sørover dengang. Men alt var ikke importert, nordmennene var også flinke til å støpe selv. Således er det funnet en støpeform til et mesterverk av et tynnbladet bronsesverd. Bronsealderen brakte mange nye pyntegjenstander med seg. de lot seg lett støpe til kanner, smykker, armringer og mye annet. Av særlig høy kunstnerisk verdi står de store snodde bronselurene som er støpt og skjøtt sammen stykke for stykke.

Bronsealderen har vært særlig gunstig for landet vårt. Den er uten tvil den beste tiden siden istiden.

værlaget har stadig bedret seg, hele landet er blitt isfritt, selv de noværende breene var vekk og furua vokste over store deler av hardangervidda. Disse klimaforholden har selvsagt også virket heldig for jordbruket. Feavlen er steget og en primitiv treplog er tatt i bruk også her i landet, Det er ihvertfall helleristninger her og der som viser pløyning med okser. Men dette har sikkert hørt med til sjeldenhetene her, jordsmonnet e egnet seg ikke så godt som lenger sør. Feavlen har nok vært mer rikker enn korndyrkingen.

Fra bronsealderen kan vi lese meget av helleristningene som no ble meget brukt. De hadde opprinnelig en religiøs hensikt. Bildeflarene var sentrer for kultus som familien, stammen eller grene den samlet seg om for å anrope de rådende makter. Bildene forestilte ofte korn og kalveferdig krøtter, men det mest alminnelige motiv er likevel båten, skipet. Båten er også no det viktigste i det daglige liv. Sjøvegen er den viktigste ferdselsåreen

Bronsealderens gravplasser er tildels mektige byggverk, noen av de mest imponerende kulturminner fra forhistorisk tid og påtakelig vitnesbyrd om en sosial organisasjon som kunde make store samlende oppgaver. De er bygget av store rullestein, eller hvor det passet bedre, av jord over en røys som omgir kisten. Gravfunnene fra den tiden gir oss de beste bildene av den gamle kulturen. Disse gravfunnene gir oss da også et uventet godt bilde av bronsealderens mann og kvinne. Vi lærer å kjenne deres klædrakt og vi møter her tyensynlig en velvoksen type mennesketype med blondt hår og lys hudfarge.

Men det skulde komme svarte tider her nord. Ved bronsealderens slutningstår vi antakelig på terskelen til den verste av dem. Regntid satte inn, sommeren ble kjølig, breene vokste igjen. Skogen forsvant fra høg fjellet, og de lyse lundene måtte vike for en barskere skogvekst. Helt fra steinalderens fangst og jordbruk hadde folket lært å klare seg igjennom, og menneskene ga ikke opp no heller.

Vi sier med Harbard:

Hardbards kvad.

Virk for Nordens enhet
vern om slektens renhet.
Bland ei blod med treller,
bryt ei tro med feller,
Dyrk de gamle guder
drep kun dem som bryter
folkets fylking. - Åpen ferd
er nordmenns våpen.

Minnerne fra tiden
mane skal til striden.
Lev i fred med frender
løg med broderhender
sår som hatets smerte
slo i deres hjerte.
Slektens makt og Ære
slagets mål skal være.

A. 1. Førhistorisk tid med norrøn mytologi.

De gamle nordboeres gudelære. De gamle nordboere tredde paa mange guder; de fleste av dem kaltes æserne. Troen paa æserne var ikke egen for nordboerne, man finner spor av den samme tro blandt folk som tilhører den germanske folkeslekt, men den kunde være noksaa forskjellig hos de forskjellige stammer. Best kjenner vi denne troen saann som den utviklet sig her i Norden. De viktigste kilder til kjennskapet til vaare forfedres religion er begge Eddaene: den eldre Edda, som omfatter en hel del religiøse eller mytologiske kvad, blandt dem Voluspaa, og den yngre Edda, som er skrevet av Snorre Sturlasson og egentlig skulde tjene som en lærebok for skalden og inneholder en kort fremstilling av den gamle mytologien. Hertil kommer navneforskningen, som befatter sig med de forskjellige stedsnavn, hvori minnet om gudenes navn og dyrkelse er bevart. Gjennem de nevnte bøker lærer vi gudelæren aa kjenne slik som den hadde utviklet sig i Norge og paa Island henimot hedenskapets slutning. Den hadde da undergaatt en ikke liten forandring gjennom paavirkning fra kristendommen og den gresk-romerske mytologi; denne paavirkning fandt sted i vikingetiden og visstnok særlig i Storbritannia og Irland.

Verdens ophav. Voluspaaes første kvad handler om verdens ophav. "I tidens ophav var der ikke vann eller sjø eller svale bølger, ingensteds fandtes jord eller den høie himmel, men bare et svelgende dyp." Dette dyp kaltes Ginnungagap. Syd i Ginnungagap var Muspelheim, det var lysets og hetens verden, og der raadde Surt. I nord var Niflheim, som var kald og mørk, midt i Niflheim var brønnen Hvergelmer, hvor ormen Nidhugger bor. Fra Hvergelmer flöt der ut iskolde strømmer, disse møtte i Ginnungagap gnister fra Muspelheim, da kom der liv i rimdraapene, og jotunen Ymer blev til, fra ham nedstammer alle de onde jotner eller bergriser. Med Ymer ble ogsaa Audhumbla til, da Audhumbla, som var navnet paa en ku, slikket de kolde rimklumper, fremkom Bure, hans sønn var Rur, og Rur ble far til Odin og hans brødre. Fra Odin nedstammer de skjønne og mektige æser. Odin og hans brødre drepte Ymer og førte hans kropp midt ut i Ginnungagap. De dannet jorden av hans kropp, sjøen av hans blod, fjellene av hans ben, og trærne av hans haar, av hans hodeskalle dannet de himmelen, Sol, maane og stjerner gjorde de av gnister fra Muspelheim, men Ymers hjerne spredte de ut i luften som skyer. Rundt jordens skive lot de det dype hav ströme, og ved dets strand tok jotnerne bpligi Jotunheim eller Utgard. Til vern mot disse gjorde gudene av Ymers öienbryn et hegn om den indre jord Midgard, men fra himmelen til jorden la de broen Bivrost eller regnbuen. Dvergene opstod av ormer i Ymers kjøtt, gudene gav dem menneskelig utseende og menneskeveit, de bodde i jorden og i stenene og var flinke smeder.

Ennu var der ikke mennesker paa jorden. Engang gikk de tre æser Odin, Höner og Lodur ved sjøens bredd. De fant her to trær og skapte av dem de første mennesker: mannen Ask og kvinnen Embla. Odin gav dem aand og liv, Höner forstand, og Lodur blod og fager farve. Det nyskapte par fikk av guderne Midgard til bopel, og fra dem stammer den hele menneskehet.

Verdens opholdelse. Yggdrasel (egentlig "Odins galge") er det herligste tre, dets eviggrønne blader omslutter hele verden og naar op mot himmelen. Yggdrasel spirer fra tre rötter. Den ene er i brønnen Hvergelmer i Niflheim, paa denne rot gnager ormen Nidhugger. Den annen er i jotunheimen over den vise jotun Mimers brønn. Den tredje rot er i himmelen hos æserne under den hellige Urdebrønn. Ved brønnen har de tre Norner sitt sete: Urd, Verdande og Skuld (d.v.s. fortid, nutid og fremtid).

Nornene passer Yggdrasel ved aa helle brønnens vann over stammen, de gir liv og raar over skjebnen, intet kan endre deres domm.

Gudene. I himmelen er æsernes bolig Aasgard. Midt i denne er Ida-voll, hvor gudene samles og Odins høisæte Lidskjalyv staar, hvorfra han ser ut over den hele verden. Odin er den høieste og edleste av æserne. Han bor i Valhall, hallens loft dannes av spydd, taket er tekkt med skjold, og brynjer pryder veggene. Til Valhall innbyr Odin alle som faller i kamp, og disse kalles einherjer. Deres glede er hver dag aa hjemme og felle hverandre, men om kvelden livner de op igjen og rider til Valhall, hvor de spisere flesk og drikker mjöd, som de skjønne og stridbare valkyrjer rekker dem. Valkyrjerne utsendes av Odin til hver kamp for aa kaare gjester til Valhall og skifte seieren. Ved Odins side staar to ulver, Gere (den graadige) og Freke ("den heftige"), paa hans skuldrer sitter ravnene Hugin ("den tenkende") og Munin ("den erindrende"), som flyr ut og bringer Odin tidender fra den hele verden. Hans hest er den graa Sleipner, som har otte fötter og er den raskeste av alle hester.

Tor er Odins sønn og den annen blandt æserne. Han er den sterkeste blandt gudene, hans bolig er Trudvang. Tor kjører i en kjerre, som trekkes av to gjetebukker. Naar han kjører frem, saa bever og revner fjellene, og jorden brenner under hans vogn, da høres en sterk dönn, som folk kaller tordönn eller torden. Tor ligger i stadig strid med jötterne og slaar dem med sin fryktelige hammer Mjölner, naar hen skal bruke den, trekker han strids hansker paa og omgjerder sig med styrkebeltet sitt. Hans hustru er Siv, hun har gullhaar.

Balder er ogsaa Odins sønn, han er saa vakker at alt lyser av ham, han er den beste av gudene og alle elsker ham. Hans hustru er Nanna, og hans bolig Breidablikk, hvor intet urent finnes.

Tyr er den modigste og djerveste av æserne, han er kampens gud, og ham skal alle tapre menn paakalle. Tyr har bare en haand, da ulven Fenre har bitt av den annen.

Den skjeggede **Brage** er skjaldekunstens gud, hans hustru er Idun, hun gjemmer i en eske epler, som gudene biter i naar de begynner aa eldes, og da blir de unge igjen.

Heimdall eller den hvite aas er Aasgards vokter og bor der hvor broen Bivrost begynner. Han er mer aarvaaken enn fuglene og ser hundre mil langt. Naar han blaaser i hornet Gjallarhorn, gjenlyder det i alle verdener.

Av aasynjerne eller gudinnene er Odins hustru Frigg den ypperste, hun bor i Fensal.

Vanerne

Ved siden av æserne var der en annen, eldre gudafamilie vanerne, de ble besdret av æserne, og endel av dem ble optatt blandt disse. Blandt dem var Njord, som raar over vinden og utdeler rikdom blandt menneskene. Han bor i Noatun ("skibstun") ved havet. Over det store hav hersker Ager, hans hustru er Ran, hun eier et garn hvormed hun fanger de sjöfarende.

Fröi er Njords søn og raar for regn, solskinn og jordens fruktbarhet. Ham skal man paakalle for aa faa gode aar, fred og rikdom. Fröi er blid og god, han bor i Alvheim og selger paa det herlige skib Skibladner, som er arbeidet av dverger. Fröis søster er Fröia, kjærlighetenes gudinde, hun bor i Folkvang og kjører med to katter.

Laake og hans att. I tilværelsens første tid var der fred blandt guder og mennesker. Men saa kom der jotunkvinner til Aasgard,

og æserne forbandt sig med dem, da spiltes lyksaligheten, og kiv og strid begyndte paa jorden og i himmelen. En som voldte de største ulykker som har rammet guder og mennesker, er Laake. Han er av jotunætt, men fant optagelse blandt æserne. Laake er fager av aasyn, men ond i sinn. Ingen kan maale sig med ham i slahet, han bragte ofte æserne i forlegenhet, men kunde ogsaa hjelpe dem ved sin list. Med en jotunkvinne hadde han tre barn, ulven Fenre, Midgardsormen og Hel. Æserne visste at Laakes barn skulde volde dem stor ulykke. Derfor bandt de ulven paa en øde holme og satte et sverd i dens opspærrede gap. Midgardsormen kastet de i det dype hav, hvor den omslynger den hele jord og biter sig i halen. Men Hel styrtet de ned i Nivlheim, hvor hun skulde herske. og i Helheim eller Helvite (derav helvede) motta alle som døde av sott eller elde. Hennes bolig er stor og skrekkelig, selv er hun halvt blaablek og halvt hvit, dertil alvorlig og grum av utseende.

Balders død. Den største sorg voldte Laake den hele verden da han ved øvik feldte Balder den gode. Balder drømte tunge drømmer, som varslet ilde for hans liv, og hans mor Frigg tok ed av hele naturen at intet skulde skade ham. Da dette var gjort, stilte æserne Balder frem paa tinget og moret sig ved aa skyte og kaste paa ham, men intet skadet ham. Laake skapte sig da om til en kvinne, gikk til Frigg og spurte om alle ting hadde svoret aa skaane Balder. Frigg svarte: "Der vokser vel en ørliten kvist straks østenfor Valhall, den heter misteltein, den tykkes mig aa være for ung aa kreve noen ed av." Laake gikk bort, rev mistelteinen op og gikk med den til tinget. Ytterst i ringen stod guden Haad, som var blind. Laake sa: "Hvorfor skyter du ikke efter Balder?" Haad svarte: "Jeg kan ikke se hvor han staar, dessuten er jeg vaapenløs." Laake sa: "Jeg skal vise dig hvor han staar, skyt efter hem med denne kvist." Haad skjöt efter Balder, skuddet gikk gjennem ham, og han faldt død til jorden. Redsel og sorg grep alle gudene, mest sørg et dog Odin og Frigg. Guden Hermod Paa tok sig aa ride til Helheim for aa by Hel løsepenger for Balder. Han fikk laane Sleipner og red raskt avsted.

Æserne tok Balders lik og la det paa hans skib. Da hans hustru saa det, brast hennes hjerte, ogsaa hun ble lagt paa skibet, like-saa Balders hest med fuldt ridetøj. Det ble derpaa satt ild paa skibet, og det ble skutt ut paa sjøen. Hermod red avsted til naade Helgrinden, der steg han av hesten, spente salgjorden faste re, satte sig atter op, og Sleipner sprang høit over grinden. Da Hermod kom til Hells hall, gikk han inn og saa Balder sitte i høisetet. Hel lovte at Balder skulde faa fare med til Aasgard, hviss det visste sig at han var saa avholst at alt baade levende og dødt graat over ham. Hermod red tilbake med Hells budskap. Æserne sendte saa bud ut som skulde be hele naturen graate over Balder og alt graat: mennesker, dyr, jorden, ja selv de haarde stener. Da sendebudene drog hjem, stötte de paa en gammel jotunkvinne, som kalte sig Tok. De bad ogsaa henne graate for Balder, men hun svarte:

"Tok mon graate törre taarer
over Balders baalferd.
I liv og död like fremmed
han er mig, holde Hel det
hun har."

Men kvinnen var ingen annen enn Laake. Og Balder maate bli hos Hel

Gudene vilde nu gripe Laake for aa ta hevn over Balders død. Men Laake flyktet op paa et høit fjell, og naar gudene nærmet sig, skapte han sig om til en laks og skjulte sig i en foss. Men Odin saa ham fra Lidskjelv og gudene fanget ham, De bandt ham over tre skarpe stenheller i en mørk hule og festet en edderorm over hans hode, saa giften dryppet ned i hans ansikt. Hans hustru Sigyn staar hos ham og holder et kar under edderdrapene, men naar karret er fuldt, og hun gaar bort for aa tømme det, da drypper edderen ned i Laakes ansikt, og da vrir han sig saa hele jorden skjelver. Derav kommer jordskjelv. Der skal Laake ligge i band til verdens undergang.

Ragnarok. Engang skal verden ødelegges og aserne gaa under i Ragnarok eller "gudenes mørke". Ragnarok varsles ved tre strenge vintere uten sommer imellem ("Fimbulvinter"), da raar det ogsaa stor ufred over hele verden, brødre feller hverandre, og ingen skaaner sin far eller nærmeste frende. Tilslut forsvinner sol, maane og stjerner, himmelen blir besprengt med blod, jorden bever, og fjellene styrter sammen med et brak. Da slites alle baand og lenker, og ulven Fenre kommer løs. Midgardsormen vrir sig og søker land. Jotunen Rym kommer i spissen for rimtursenes slekt, og Laake kommer løs og fører Hels skarer. Ulven Fenre farer frem med opsperrt gap, som fyller rummet mellem himmel og jord. Midgardsormen fnyser ved dens side edder ut over luft og hav. Ved dette gny revner himmelen, og gjennom aapningen råder Muspelheims sønner frem i straalende fylking, og i spissen er Surt.

Nu reiser Heimdæl sig og støter i Gjallarhorn, og alla guder samler sig paa tinge. Yggdrasels grener skjelver, og alt i himmel og paa jord er fylt med redsel. Aser og einherjer vebner sig og drar til kampen. Odin rider i spissen og stevner mot ~~ormen~~ ulven Fenre. Tor kjemper med Midgardsormen og feller den, men kveles i dens edder. Surt feller Frøi. Fenre sluker Odin, men felles av Vidar. Laake og Heimdæl faller i kamp med hverandre. Endelig slynger Surt sin ild over verden, og den forbrante jord synker i havet.

Men ikke alt gaar tilgrunn i Ragnarok. En ny jord skyter op av havet, den er altid grøn og fager, kornet vokser av sig selv paa akrene uten at noen saar det. Av aserne har Vidar og Vale overlevd kampen, med dem forener Toms sønner sig, Mode og Magne som har farens hammer. Balder kommer tilbake fra Hel og møter de andre paa Idavoll. Gudene tar bolig i Gimle, der staar en sal fagfere enn solen og tekket med gull, der skal de gode guder bo og i evighet nyte glede. En ny menneskeslekt fremstaar, alt ondt ophører, og ingen sorg eller möie finnes paa den gjenfødte jord. Da kommer "den mektige fra oven", han som raar over alt, og hviss navn man ikke tør nevne. Han kommer i sin velde til "den store dom", stiller all strid og stifter en hellig frød som skal vare evig.

1. Midgards[ormen] -
Ormen i norrøn mytologi?
2. Den gamle gudelære som kampens og livsgledens
livssyn.
3. Fenslens rasitrukk? - De nordiske,
Fotnennis -...- -...- jødiske.
4. Hake hadde ikke lykt til selv å
kaste mistelteinne på Balder og fikk
derfor navnet den blinde guden Hæd.
Føden - propaganda - enkleste blinde -
jennauk sebrutlekkelse.
5. Kristendommen som domaført som stils-
religion [Høding og hird - Kampen og opp-
takelse i Himmelen (Valhalla)]
6. Konge og prest fra først av samme
person.
7. Skapelse - Oppholdelse - Ragnarok.

G E R M A N I A +

Heil dykk forne frendar. Aser og aasynjor.

Heil deg store moder til Germanias born.

Heil deg mann og kvinne, livsens adelsborne
renningar av gyldne, gudesaadde korn.

Blodbann binn oss samman, heilage og reine,
aldri skal dei breste, frende er vaart rop.

Som germanarbror og syster vil vi vandre
gjennom allan framtid i hop.

Rygg mot rygg i striden, trofast som ein vilje,
ein for alle vil vi stupe eller ataa
og som frændefolk i samarbeid og fridom
fram mot nye tider vil vi gaa.

Da skal ljosan framtid gjeste folk og etter,
da skal freden bløme over allan nord.

Gjenom samholdstanken skal Germania vekse
over alla högder paa jord.

A. 2. De første germanske vandringer.

Fe.
Uf. A
Uf. B.

44-7 s. 56.

44-7 A.

Kart side 54¹, 55², 56³, 57⁴.

4000.

Kart s. 66 og 67, s. 57⁵.

4000. s. 57.

Keramisk - kultur.

s. 59

M. Kulturs bøger.

s. 62

De ind-germanske bøger

s. 63

Vej bygning.

s. 64.

Kongegravene.

s. 71.

De keltiske bøger.

s. 75.

De iltiske opne bøger.

Sammenlæg.

Rasmus eksperimentkraft

Blockets rødt

Kamp og arbejd.

Statsdannelse - folkekraft.

Hold og form.

s. 129. Kim Christen

s. 60 Rhinborgers

A.2.De første germanske vandringer.

Vi skal se litt på måtene som en gjør bruk av for å bestemme vandringerne. Det gjelder da å ha et godt kjennskap til den historiske forskningen.

Først kan vi nevne Keramikk-Kulturen.

Vi kan fastslå 4 store Kulturkretser i Europa :

1. Klokke-keramikken..... vestisk
2. Bånd - " Syd-ost
3. Kam - " Nord-ost
4. Snor - " Nordisk

Kart 7. viser Keramikk-kretsene. Den vestiske keramikk er lite eller slett ikke dekorert og viser den såkaltelær eller skinnsti dvs. gjenstandene ser ut som etterligninger av lærposer. Øksene har avrundede sideflatersom viser et ovalt eller spissovalt tverrsnitt. Husene er uregelmessig runde med ett rom. Huset er dekket med strå og kvist. Senere ble det nordiske firkanthus tatt i bruk. De døde ble begravet for det meste i nærheten av bostedet. Likene ble plassert i halvt sittende stilling. Det ble ikke gjort noen haug over grava.

De vestiske menneskene kjente til jordbruk, men levde for det meste av jakt, kvegoppdrett og fiske.

Den andre kretsen - Båndkeramikken. Menneskene var bønder som for det meste bodde langs elvene og på steppenes jord. De var fredlig innstilt og hadde svært lite av økserog lign. våpen.

Derimot finnes tallrike plogblad eller kniver og jordhakker.

Som bolig tjente uregelmessig runde jordhull, som det var tak over. Senere tok de også i bruk det nordfra kommende firkanthus.

Begravning av døde foregikk ved å plasere i halvt sittende stilling i jordhullene likene, uten at det ble kastet haug over.

Keramikken er dekorert med spiral eller meanderbånd.

Militærhistorisk Samling Gausdal

Den tredje kretsen er den nordøst-europeiske keramikken. Det er

betegnende for Kemkeramikken at dekorasjonene er inngravd med en kam.

Den fjerde kretsen er den nordiske med snorkeramikken.

Bærerne av denne kultur var bønder, kvegoppdrettere, jegere og krigere.

Flintøksene har firkantet tverrsnitt, mens sideflatene er slette eller svakt krummet. Steinøksene har forskjellige former og har et sirkelrundt hull.

Som bolig tjente et firkantet hus med høge, bratte tak. Huset er inndelt i flere rom og en åpen forhall på gavelsiden.

De døde enten begravet i store familiegraver av stein eller de blir begravet enkeltvis.

Graven blir alltid lagt oppe på bakken og derover kastes en haug. Keramikken er enten innstemplet eller fremkommet ved innpressing av snor.

Innenfor denne store kulturkretsen kan vi stille ut megalittkulturen og stridøksfolkets kultur. I århundrenes løp kom kulturkretsene stadig mer og mer i kontakt med hver andre. Begge de omtalte folkene ekspanderte og vandret ut i sterke og store skarer mot syd, øst og delvis vest. Derved fremkom det blandinger med urbefolkningen og det oppstod nye spesielle kulturkretser og folkestammer.

No kan det være naturlig å spørre om disse funn sier oss noget om forholdene og egenartene ved statsvesenet i den yngre Steinialder. Vi må dog anta at det ville være forfeilet å snakke om ett samlet statsvesen innenfor f. eks. den vestiske eller omfattende hele bånd-keramiske kretsen.

Det foreligger ikke det ringeste bevis for det.

Derimot er det tale om flere forskjellige og nærbeslæktede folkegrupper eller stammer innenfor Kulturkretsen og ikke om store stater.

For båndkeramikens folk er det sikre tegn på, som tyder på at de ikke har vært nogen større eller mindre statsdannelser.

Riktignok gis det større bebyggelser som også var omgitt av en lettere befestigelse. Men det passer ikke her å snakke om disse bebyggelser som noe statsvesen.

Kultur ved Michelbergerborgene.

På en annen måte var derimot forholdene i den vestiske kretsen, hvor vi har funnet store byggverk dvs. borger. Etter finnestedet Michelberg. Det var en 400 m. lang grav som var 2m. bred i bunnen og 1,5 m. dyp. Det var ikke spor etter palisader. Derimot var det innenfor den befestede flate ett stort antall kjellere og avfælsgraver. En av disse var brukt som likgrav.

Det er funnet flere liknende ~~XXXXX~~ borger. Den største ligger ved Rhinen og er 1275 m. lang og 840 m. bred, og danner en oval trekant. Grøften er 8-9 m. bred og ligger i en avstand av 11 m. fra hverandre. Høyden på den mellomliggende voll er ukjent. 6 m. bak graven var det en palisade. Det var 22 utganger fra ytre grøft mens det mellom de to grøftene var omtrent det dobbelte antall. Hvor ytre og indre åpning stemmer overens kan vi anta at det har vært porter. Området som grøftene omslutter er ca. 100 Hektar (1000 mål).

Det er fastslått at det har vært forlagt et par romerske legioner innenfor området på en senere tid. Den ene var Cæsar, den andre var Drusus. Den plass disse legioner opptok gir ett godt bilde av borgens størrelse.

Det må antas at borgen også var beregnet på beskyttelse av kveget ved siden av menneskene. Menneskenes største rikdom var kveget. Hvorav kan de mange åpninger i yttre voll forståes? Mens de indre åpninger kan bety at borgens forsvarere så hurtig som mulig kunne lette de egne troppers bevegelse mot steder som var truet av fienden. Det antas dessuten at det også var en pallisade mot Rhinens bratte strandbredd, som var 12 m. høy.

Dette stor anlegg viser at det etter datidens forhold må ha vært en stor og folkerik stat. Bare til bevoktning av borgen er det nødvendig å ha flere tusen mann i tilfelle av en krig. Likeledes måtte det være nødvendig med flere hundre mann i beredskapsstilling.

I den vestiske kretsen er det funnet borger av forskjellig størrelser fra 30 hektar ned til ett hektar.

Det kan ha vært forskjellige grunner for anlegg av slike borger. For det første at befolkningen har villet beskytte seg mot en overlegen fiende. Når så den vestiske krets med sine folk er de første som bygger borger, så kan det antas at de følte seg underlegne overfor de nordiske mennesker.

Da det ikke er funnet anlegg av borger fra en så tidlig periode i norden, må det bety at de nordiske menneskene (stammene), som bodde der var seg bevist sin overlegenhet overfor naboene.

I overenstemmelse hermed kunne de to nordiske folkegruppene, Megalittfolket og Stridsøksfolket, stadig utvide sitt område.

No finnes det imidlertid borger i det vestiske rommet som ligger utenfor påvirkningen av det nordiske trykket. Det må derfor antas at folkene i det vestiske rommet har vært av forskjellig slag og at de gjensidig har bekriget hverandre. I den nordiske kretsen har det derimot øiensynlig vært vært fredlige og fordraglige forhold, for de måtte jo ha kjennskap til de vestiske borgene slik at de kunne ha bygget seg lignende til vern mot hverandre.

Selvsagt har det forekommet mindre rivninger mellom disse folkegruppene i det nordiske rommet. De var imidlertid av underordnet betydning. I det stor og hele har de levd i godt naboforhold med hverandre.

Den Båndkeramiske kretsen lar seg naturligvis ikke sammenlikne med den nordiske, fordi funnene viser at befolkningen var fredt innstilt. De ble derfor ganske hurtig overvunnet av indogermanske

Mennesker som ble herskere.

De Indogermanske borgbygginger.

Ved siden av den naturlige grunn for anlegg av en borg, som behovet for beskyttelse krever, er det også en annen årsak, nemlig viljen til å sikre seg erobret land.

Slike Herskerslekter eller herskerfolk følte seg overlegen overfor de undretvungne stammer. Likelædes kunde de tenkes å anlegge borger for å vise sin herskaplige vilje.

Vi ser så at mot slutten av Steinalderen oppstår det flere slike Herre-borger. Disse borgene ligger da gjerne ved de store utførselsveier, de veier som fører indogermanerne fra middel og nord-europa til Balkan og Grekenland og mot Lilleasia. Slike borger er det no funnet adskillige av.

En slik Herreborg som målte 30 x 35 m. var borgen Dimini, som innenfor sine murer hadde ett stort firkantet hus med forgang. Da de første indogermanske folkene nådde fram til Grekenland, fant de der allerede borgbygninger som tilhører middelhavskulturen. Så erobret de borgene Archomenos og Tiryn og bygget også sine borger oppå dem.

I Tiryn fant man ved utgravningen av de nederste sviktene ett stort steinete rundhogg(en borg), som var ca. 23 m. i diameter, og som tilhørereen førindogermansk kulturkrets.

Vegene.

Allerede ca. 4000 f. K. har det vært foretatt vegbygning i det nordiske rommet.

Kongegravene.

Der hvor det ikke er borger eller veger som kan fortelle oss om da indogermanske vandringene, der har vi Kongegravene. Selv de

egyptiske pyramidene og gravene i Mesopotamia vilde utvilsomt blitt erkjent av arkeologene som kongegraver selv om det ikke hadde foreligget noget skriftlig om dem fra den tiden.

Det skulde derfor ikke være nogen grunn til å benekte at Megalitt folkets graver (storsteingravene) i Tyskland kan være graver ove konger eller fyrster.

Det er funnet graver som i størrelse rager opp ovre de andre, og det erefunnet redskap, økser, som er forsynt med merker, som der ska ha tilhørt høgattede folk.

Stridsøksfolket har også vært med på slike gravskikker. F. eks. graven ved Gøhlitsch som har sidestener med forskjellig inngravningrer, som skal forestille ett veggteppe, Kogger med pil og bue.

Den kolosale utbredelse som Megalittfolket (2500 f. K.) og strid øksfolket (2700 f. K.) hadde, må bety at folketallet må ha vært ganske ~~starkt~~ stort og at det må ha vært et ganske sterkt statsvesen, som har gjennomført og sikret denne ekspansjon.

De keltiske borgene.

Ved utgangen av bronsealderen og i jernalderen blomstret bygginge av borger særlig opp. Det skulde tyde på et stadig krigersk forhold mellom mellom de forskjellige kretser.

Germanerne var som en følge av klima forverrelsen, tvunget til å dra sørover mer enn nordover. Deres naboer, Kelterne og Illyrerne forsøkte å beskytte seg ved å bygge borger, riktignok uten varig hell.

Man skjelner mellom tre orter borger: Tungeborg, Toppborg og Sperreborg. Tungborgene ble lagt på en åsrygg, slik at åsen dekke på tre sider, hvorved tungen ble avspærret ved befestningsanlegg. Toppborg ble lagt på toppen av bratte fjell, slik at de var van-

skelige å komme inn på.

Sperreborgen ble opprettet ved elveoverganger og Sumppasseringer.

De illyriske sperreborgene.

På liknende måte som Kelterne forsøkte iolyrerne å stanse den germanske ekspansjonen. De bygget en kjede av sperrefort nord-syd gjennom Tyskland, særlig var overgangene ved Oder sterkt befestet. Mens Kelterne bygget sine festninger av stein og la dem oppe på høyden, så bygget illyrerne sine festninger av tre og jord. Disse var ikke så store som Kelternes festninger.

Det er påfallende at mens det overalt i det øvrige Europe ble bygget større eller mindre borger i disse århundrene, så er det i den nordiske kretsen, i germanernes land heller ikke nogen borger i likhet med Steinaldertiden.

Dette viser ikke bare våre fedres krigerske overlegenhet, men det er et tydelig tegn om at man dengang levde vesentlig i fred innen dette germanske område.

Det germanske statsvesen.

Germanerne var bønder både i førhistorisk og som i historisk tid. Det er bare ut fra et slikt syn at vi kan begripe våre forfedres utvikling, bosetting, stat- og hærvesen, lov og rett, kunst og religion, dvs. liv og levnet.

Det jordbundne grunnlaget som med sikkerhet kan påvises i førhistorisk tid og som ikke er motsagt av en eneste kilde, endrer ikke ved den kjennsgjerning at det såvel i bronsealderen som i de første århundrer etter tidsskillet, var et mangesidig og vel utviklet håndverk og da særlig kunsthåndverk.

Selvsagt har det vært tallrike og dyktige håndverkere også i jernalderen.

Den tidligere ofte hevdede oppfatning at germanerne holdt det for uverdigg å drive håndverk, er ikke bevist ved antikke overleveringer eller av funn. Det motsatte er tilfelle. Håndverkeren var meget vel ansett, særlig våpensmeden og gullsmiden. Vandalerkongen Geiserich opptok således en dyktig våpensmed i grevestanden, et bevis for at håndverket også ble drevet av frie (germanerne).

Men i forhold til bondestanden var deres antall svært lite. Heller ikke den kjennsgjerning at det fantes fyrster og adel i hver germansk stamme taler mot det jordbundne grunnlaget, fordi adelen som regel var intet annet enn storbønder.

Germanere og keltere.

I motsetning til germanerne var kelterne ikke på langt nær et utpreget bondefolk. De levde ikke i større eller mindre landsbyer slik som germanerne, men for størstedelen i befestede bebyggelser som for det meste var lagt på høge berg og som da var mer bymessig ordnet. Husene sto tett ved hverandre, mens germanerne som regel anla en hage rundt huset sitt, som således ble skilt fra naboens. Også på dette området stemmer antikkens overleveringer og gravfunn overens.

Tacitus mente at den germanske byggeskikk var slik p.g.a. brannfare eller at det skyldtes ubekjentskap til byggekunsten.

Den siste antakelsen er sikkert feilaktig av Tacitus. Forøvrig har han skildret forfedrenes bebyggelse og bosetting meget godt og riktig. Hagene omkring gårdene kunde imidlertid skyldes mindre beskyttelse mot brannfare, som det heller må ansees som uttrykk for vilje til selvhjelp av egenarten og friheten innenfor rammen av fellesskapet. Dette har vært betegnende for våre forfedre på samme måte som vi også idag kan se det uttrykt hos bondestanden og også hos andre stender.

Ved utgraving av de keltiske fjellbyene har det vist seg at de har hatt et mangesidig og godt utviklet håndverk slik at størsteparten av innbyggerne sannsynligvis har drevet håndverk.

Også handelen var større enn hos germanerne. Antakelsen om at bare fremmede folk drev handel (foretok handelsreiser) blant germanerne stemmer ikke overens med de funn som er gjort og som viser at det allerede i bronsealderen foregikk handel mellom de germanske stammene. Men det var ikke utskilt noen egen kjøpmannsstand. Handelsmannen var vel for det meste en omvendrende håndverker som ikke bare besøkte landsbyer og gårder for å overta utbedringer og om- og nysmiing av våpen og husgeråd, men som også formidlet bytte av gjenstander og produkter.

Først da innførselen fra Romerriket ble større, oppsto det regelmessige markeder på bestemte steder. Hos gallerne og kelterne var markedet alltid i eller ved de store byene, mens landsbefolkningen måtte dekke sitt behov hos byens håndverkere.

Gallien (Frankrike) var i århundrer et gjennomgangslang for handelen mellom Italia og Spania til Stor-Britannia og Germania. Der ble tinn og rav byttet med gull og kopper. Kelternes bondemessige

grunnlag var derfor ikke så nødvendig som for germanerne. Ved siden av en økonomisk og faglig organisering var det også hos kelterne også en standsforskjell, som var fremmed for germanerne og som ikke svarte til deres vesen.

Cesar beretter i sin bok "Gallisk krig" ikke bare om partivesen som splittet de galliske stammene, men også om en standsorganisasjon. Han sier bl. a.

"I Gallien gis det bare to klasser mennesker hvor den ene nyter innflytelse og den andre anseelse, det er Druidene og Ridderne. Druidernes fag er det åndelige. De står for offentlig og huslige ofre, forklarer troshemmeligheter og er høgt æret. De bestemmer og avgjør alle forfatningsspørsmål og tvistemål. Druidene har et felles overhode med høyeste maktfullkommenhet. Til en bestemt tid på året samler de seg på et hellig sted.

Druidene gjør ikke våpentjeneste og betaler ikke skatt som deres folkefeller.

Den andre standen - ridderne - rykker samlet ut i krig når det er nødvendig. Jo rikere og mer fornem en adelsmann er, jo flere krigere flokker seg om ham. Bare deri ser de Ære og herskere."

Germanerne hadde også prester og prestinner, men de dannet ingen egen stand og de hadde ikke felles overhode. Fyrstene og bygde-eldste virket ofte selv som prester og gjennomførte de kultiske handlingene. Adelen var ikke framstått av de frie bønder som følge av overlegen makt eller rikdom som hos gallerne, men bare gjennom sitt rene blod og sin overlegne viten og kunnskap, gjennom ytelser i krig og fred.

Det keltiske grunnlaget var altså vesentlig annerledes. Det nærmet seg sterkt middelhavfolkenes. I overenstemmelse med dette måtte også deres statsvesen arte seg annerledes.

Byenes oppkomst og kultur.

I de siste århundreders historieskriving er det ofte umiddelbart eller mellom linjene gitt uttrykk for den oppfatning at den bymessige kultur ligger på et høyere utviklingsstadium enn den rent bondemessige. Folk som således ikke hadde byer skulde etter dette befinne seg nederst på kulturstigen i forhold til slike folk som hadde byen som midtpunkt for sitt liv.

En slik oppfatning som også idag er meget utbredt er både gal og uriktig. Bortsett fra at det er meget vanskelig å påvise kulturhøgdepunkter for folkene fordi en lite utviklet materiell ordning ofte kan være forbundet med en meget høy åndelig ordning, mens det ikke alltid er så at en oppblomstring i kunst og vitenskap er forbundet med indre moralsk og sedelig styrke.

Det kan altså være forskjellige grunner for det ene eller det annet folk for en tidlig dannelsen av byer, grunner som ikke har vært tilstede hos andre igjen.

I den lange trange Nildalen måtte egypterne så snart landets befolkning ble tallrik, trenge seg sammen i byer for å skåne den nødvendige jord til bruk for ernæringen.

Det samme var tilfelle for området mellom Eufrat og Tigris, samtidig som det ytre trykk også gjorde seg gjeldende der.

Andre grunner som førte til dannelsen av byer var nødvendigheten av å beskytte seg mot overlegne naboer eller mot stadige indre kamper, grunner som vel var de avgjørende for kelterne.

Også folkenes egenart og vesen har her spilt en rolle.

Folk som var flokkmennesker, dannet tidlig byer, i motsetning til mennesker som dannet fellesskap på fri basis etter art og vesen for uavhengighet og selvstendighet.

Likeledes kan det ikke være tvil om at den handelsmessige ånd til bestemte folkeslag som fenikere, de senere grekere, jødene o.fl. hører meget sterkere til deres egenart enn den var hos våre

forfedre germanerne eller f.eks. slaverne. Denne handelsånd synes også å ha preget kelterne mer enn germanerne. Mot denne oppfatning taler ikke utviklingen hos det tyske folk, som siden middelalderen har bygget flere og flere byer. Selv no da 1/3 av folket bor i byer og nok 1/3 i landsbyer og tettbebyggelser, har folket framleis beholdt sitt bondemessige preg, hvilket de utallige småhager og bruk gir bevis for. Dessuten er de tyske byene av en annen karakter enn de franske og italienske. Små og middestore byer er med sine hager og marker neppe mer enn store og av hensiktsmessighetsgrunner tettere bebygde landsbyer. Også storbyen bærer et visst preg av landskapelig karakter med parker, hager, alleer og trær i motsetning til syd- og vest-europeiske byer.

Den bymessige utvikling foregikk i middelalderen i Tyskland av likne nede grenner som i nabolandene.

Delvis var det herrefeiden, dels trykk fra ytre fiender som f.eks. ungarerne, dels den voksende handel og omstillingen franaturhusholdning til penge-økonomi, men også vekst og tilblivelse av yrker og yrkessammenslutninger, særlig inhåndværket, slutlig fyrstenes vilje og de kirkelige innretninger som f.eks. klosterne.

Det forelå dog ikke en indre vesensforanledning for slike bydannelse som for orientens og middelhavskøkkxlandens folk eller som for kelterne. Germanerne var rett og slett byfientlige. De lot de keltiske byene forfalle etterhvert som de rent dem overende etter at de var gått over Donau-Rhinen-grensen, eller de lot dem leve for seg selv. Ihvertfall unngikk de byene. Senere måtte de i middelalderen til å begynne med faktisk tvinges inn i festningene og byene. Men så begynte. Men så begynte de store forrettighetene som bymenneskene fikk, å gjøre seg gjeldende, særlig da gjenvinnelsen av den tapte frihet. Fordi enhver som bosatte seg i byene, ble fri selv om han tidligere hadde vært livegen hos en godseier.

Den bymessige frihet satte seg imot de landlige godseieres livegenskap. Også de innretninger og ordninger som kom fra syd bidro til å utvikle byenep.g.a. sin fremmedpåvirkning av det germanske,

Vi har alle opplevd hvorledes byene lager massemanesker, ja rett og slett fremtvinger det, og hvorledes "by-kulturen" blir holdningsløs og innholdsløs.(tom).

Derfor er den nye tids streben etter å forvandle byene så langt råd er til "hagebyer" med bare de høgst nødvendige forretnings- og offentlige lokaler, samlet i et kjerneområde, et ytttrykk for en streben for å virkeliggjøre det germanske vesens lengsel.

Ut vil jeg! Ut! Å, så langt, langt, langt,
over de høye fjelle!

Her er så kringende, ~~tergende~~ trangt
og mitt mot så så mykt og rautt,
la det få stigningen friste,
— ikke mot merketten briste!

Björnson.

Spørsmål 17:Hvordan var germanernes hærordning?Svar:

Sine tallrike seire skylte germanerne ikke bare sin tapperhet og sine fremrøkende våpen, men i like stor grad sin manstukt, sin øvelse, sine føreres taktiske og strategiske dyktighet og måten deres hærvesen var oppbygget på.

Til sitt 14. leveår vokste den unge germaneren opp i ættens skjød. da tråtte han ut av familiens trange sjød og begynte og forbrede seg til våpentjenesten. Omkring sitt 18 leveår ble han medlem av et hærfølge, som frivillig flokket seg omkring en fremragende førerskikkelse, og denne føreren hadde de svoret troskap i liv og død. Her ble han til sitt 25. år. Da ventet han tilbake til ætten for å bli bonde og for å stifte en familie. Mellom åttien og hærfølget forløp germanernes liv, og det er et bevis for at våpentjenesten var en ærestjeneste hos germanerne, når ynglingen så lenge og i sine beste år viet seg til den.

I alvorlige tilfeller tråtte alle våpenføre menn i åtten sammen og dannet den minste enhet, nemlig timansgruppen. De våpenføre menn i en grend eller bygd utgjorde en hundremansgruppe, og vi har derfor navnet "herad" eller "hered" som betyr hundre. Det neste trinn var tusenmansgruppen, som ble stillet av et fylke. Allerede Caesar forteller at de hundre fylkene hos sveberne hver kunde stille to tusenmansgrupper i felten, slik at dette stammeforbundet var i stand til hvert år å føre krig med 100 000 mann, som så neste år blev avløst av 100 000 nye.

I slaget dannet germanerne sin berømte fylking, en firkant som var likeså dyp som bred, og hvor føreren og hans følge gikk i spissen.

Gikk fienden over til motangrep, så kunde disse store fylkingene på 3000 eller 5000 mann på kommando løste seg opp i små enheter på ca. 300 mann. Våre forfedres tropper var øbet i å utføre skinnangrep, og i å lokke fienden ut av sin stilling ved å late som de flyktet. De kunde også på befaling utføre svingninger. Særlig berømt var det germanske rytteriet.

Spørsmål 18:I hvilken retninger gikk de førstegermanske landvinninger i jernalderen?Svar:

I vest og syd måtte keltene vike enda for det germanske trykket, likeså ilyrerne, et annet indogermansk folk, som var deres naboer i sydøst. I nord begynte de også å fortrenge sine østbaltiske naboer.

Ved begynnelsen av den kristnetidsregning har germanerne utvidet sitt livsrom lankt utover Rine i vest og i øst har de trenkt lankt forbi Weichsel, i syd har de nådd Donau. Militærhistorisk Samling Gausdal

Spørsmål 14:Hvad for et symbol bruker germanerne for odelsretten?Svar:

I bondestanden og odelsretten lå selve folkekraften hos germanerne. Som symbol på denne odelen gjaldt odelarunen , som fra eldgammel tid har prydet husene hos våre forfedre, og som vi den dag i dag kan se på gamle hus.

Nasjonalsosialismen skaper parolen "blod og jord", plikten til å holde blodet rent, til å akte og verdigsette jorden og menneskenes tilknytning til jorden. Derfor tok da nasjonalsosialismen også opp igjen det gamle odelstegn som symbol. Medlemmene av "SS Rasse und Siedlungsamt" ("SS Rase og bureising") bærer idag dette odelstegn på uniformsjakken som et symbol på sitt arbeid for et arvesunt folk av rent blod og for det nødvendige liverom for dette folket.

Spørsmål 15:Hvordan kom denne germanernes oppfatning av odelsretten til å bidra til de store germanske landvinninger i jernalderen?Svar:

Efter odelsretten måtte gården bli gitt udelt videre, og derfor måtte de bondesønnene som ikke arvet dra ut enten på fredlig måte å dyrke ny jord, eller - som det ble nødvendigg siden slutten av bronsealderen - de måtte gjennom kamp vinne seg nytt liverom.

Spørsmål 16:Hvorfor var germanerne sine naboer overlegne i kampvilje og kampkraftSvar:

At våre forfedre kunde føre denne ~~KAMPEN~~ seierrike kampen mot alle sine naboer, skyldes de germanske manskaper: Troskapen alle livs forhold, og frem for alt troskapen mot den fører de hadde svoret å følge, æren som forbandt kampfellene brodlig og kamsatslig med hverandre, og sist men ikke minst deres heltemodige, kampglade livsoppfatning. Så lenge disse germanske karakteregenskaper ble holdt i ære var de germanske folk uovervinnelige.

I nasjonalsosialismens kamptid opplevde disse dydene sin gjenfødelse, og germanske SS skal sørge for at de for all fremtid ska leve og vokse i det nye Storgermania!

Spørsmål 10:

Hvad vet vi om germanernes kultur i bronsealderen?

Svar:

Den første germanske tiden, som vi også pleier å kalle den urgermanske tiden er karakterisert ved at den germanske kultur utvikler seg i en like linje fra den førgermanske eller indogermanske. Nå begynte mann å lage våpen og redskaper av bronse, og derfor kaller vi også dette tidsrummet for bronsealderen. Dette er igjen betegnende for våre forfedres skapende kraft, at de var de første som fant opp den beste blandingen av tinn og kobber, den som enda er i bruk, nemlig vi deler kobber og en del tinn. Vi har mange kostelige funn fra denne tiden. Særlig vakkre laget de våpnene: Dolkene, lancespissene og fremm for alt sverdene. Deres glede over våpnene kommer således til uttrykk i den rike utsmykningen de ga dem. Vi merker oss at i denne tiden mangler det fulstendig forsvarsvåpen. Først langt senere ser vi at de dukker opp. Angrepet har fra ellgammel tid vært de nordiske menneskers kampmåte. Germanske sverd var etterspurte kostbare vidt omkring i verden, sågar i Egypten er det funnet et bronsesverd av nordisk arbeide. I musikken var germanerne overlegne over alle andre folk på denne tiden. Det beviser de bronselurene som mann har funnet på germansk område. Med disse kunne mann med forskjellig innstilling spille 22 toner. Og da mann alltid har funnet lurene parvis, og begge instrumentene er avstemt etter hverandre, kan mann derav slutte at våre forfedre allerede da har kjent testemig musikk. Ingen andre folk i verden har på denne tid hatt bare tilnærmelsesvis så gode instrumenter. Ja, ennå den dag i dag undrer mann seg over hvordan mann vel kunde klare å få forenet bronse i så tynne plater som det er i disse lurene.

Og når de germanske folk også idag er førende på musikkens område, la oss tenke på ~~Baderx~~ ~~Batavx~~ ~~Bade~~, Beethoven, Grieg, Mozart og Wagner så kan vi takke våre forfedre for dette.

Den høiaktelse som våre forfedre viste kvinnen, ser vi tydelig av de gaver som hun fikk med seg i graven. Sine kjæreste og dyrebareste eiendeler fikk hun med seg, intet blev holt for kostbart til å begrave sammen med en fribåren germaners hustru. Dolken gjalt som tegn på den frie hustrus verdighet. Smykene besto ellers av belteplater, halsbånd, armringer og kjolenåler, alt av bronse. Solspiraler og solhjul (hakekors) er de hyppigste motivene for utsmykningen. I uthula eikestokker og tulla inn i kuhuder har mann funnet fult påkledd lik fra bronsealderen. På denne måte har vi fått rede på klededrakt og kropspleie fra denne tiden. Mannen bar en kittel som nådde nesten til knærne, den blev holt sammen av et belte og en nål. Utenpå bar han en kappe, og på hode en lue av strikket ull. På føttene hadde han fotlapper og sandaler. Kvinnen bar et vidt, foldet skjørt, som blev holdt sammen av et belte med smykket plate av bronse. En bluse

med halvlange armer dekket overkropp, og om halsen hadde hun en smykkekrage av bronse. Håret blev holdt sammen av et hårnett. Mennene barberte seg med bronsekniver. Men mangen historielærer har før den nasjonalsosialistiske maktovertagelse terpet inn i sine elever forvrenkt historielære om våre forfedres seder og kultur. De ble forestilt med horn, bjørnefeller, keller og striteåde sjegg. Samtidig fikk de folk fra de klassiske kulturene og skikkelser fra det gamle bestemte stråle så meget klarere. Dette kunde dels skje av uvitenhet, men svært ofte lå det en hensikt bak, rasefremmede makters hensikt, som gikk ut på å forhindre utviklingen av vår rasebevissthet og rasestolthet.

Latterliggjørelse og bakvaskelse av våre germanske forfedre betrakter vi SS-menn som angriper på personelig ære, og vi vil også vite å opptre deretter

Spørsmål 11:

Hvad: var: vi om germanernes samfundsliv i bronsealderen?

Atten og det trofaste krivsfølge omkring en fremragende førerskikkelse var de sirkler som våre forfedres liv forløp i. Atten var det blods fellesskap som forbant slektsledd med slektsledd. Den var våkteren av livets hellige flamme. Det naturlige mittpunkt for atten var den frie odelsgården. Der skaltet og valt husfruen som herskerinne og som mannens likeverdige kammerat, som var forbunnet med ham i liv og død. Hærfølget omkring føreren var et forbund av frie menn til felles død. Her var føreren mittpunktet, den beste blandt likemenn, utvalgt i hard mannjevning. Det var en fri viljesak og slutte seg til en førers følge, men var først valget gjort, så var også den enkeltes sjebne i liv og død lenket sammen med førerens. I nødsfall å fare dannet sammen et eneste stort følge omkring en hærfører ("herzog", "hertug") og felle ham til død eller seier. Håre og ubøielige var attens og hærfølgets lover. Men i oppfyllelse av plikter mot atten og troskap mot hærføreren lå nettopp meningen med tilverelsen for den enkelte. Atten og følget var de livsrom som sjebnen hadde, satt den enkelte inn i, og hvis han satte seg ut over dem, blev han til "middag" "nidding". Han satte seg derfor utover meningen med tilverelsen, han sto utenfor livet, han var fredløs. Helt til middelalderen var atten og følget de bestemende og formende makter i de germanskemenneskers liv. Da blev de uthulet og brakt til fall av arsfremmede tenkemåte. Nasjonal-socialismen vekker disse maktene til nytt liv igjen. Også for oss beror oppfyllelsen av meningen med vår tilverelse på to ting: For det første at vi følger blodsfellesskapslover. Men det blodfellesskap som omfatter alle attene er folket. For det annet at vi er tro mot vår fører.

Han er fører for folket, og dermed er hans følge det største og sjønneste som hittil har eksistert, nemlig det politiske fellesskap. og endelig står de germanske folk idag foganløsningen av den største av alle sine oppgaver. et storgermansk fellesskap felles kamp for felles blod, for felles livsromm, felles vokster og forsvar mot felles fiender. Blodfellesskap og sjebnefellesskap skal bringes til å dekke hverandre. Allerede i gammel tid var germanerne en enhet forsåvitt som de sikkert var oppmerksom på blodsfellesskapet og var seg sitt felles vesen og sin felles art bevist. Men utover det dette har de bare langsomt og besverlig kunne kjempe seg fremmever mot større politisk enhet. Således var da derfor i denne eldste germanske tiden stammen den den høieste ~~mak~~ politiske enhet, og tilmed denne enheten var bare løst sammenfaset, bortsett fra tiden da faren truet.

Spørsmål 12:

Hvad vet vi om germanernes åndelige forestillinger i bronsealdren?

Svar:

Også germanernes trosforestillinger er vokset frem av dem som besto i den indogermanske tid. Eddakvadens gudehimmel tilhører en meget senere tid. Det er et verk av dikterens forestillinger og fremstillingskraft og må derfor ikke uten videre settes likt med folkets tro. De største festene var nå som antaglig også i den indogermanske tiden festen ved vinter og ~~sommerselv~~ sommerselv. Dette viser oss hver inderlig forbannet det germanske menneske følte seg med naturen. For i naturen kom den gudomlige makt og orden i tilværelsen mest tydelig til uttrykk for dem. I naturen har alt sitt ordnede og regelmessig forløp, dag og natt veksler regelmessig, årstidene faller alltid etter hverandre i sin bestemte orden, alle fereteålser danner i sine mangfoldigartede ytringsformer en altomfatende enhet. Slik mente de at også menneskelivet var underlagt en mektig ordnende lov, det var enighet og samklang i tilværelsen. Nogenslags utløsning motsetning mellom "ånd og kjød" mellom "kropp og sjel" kjente de ikke. Vissheten om sin samhengighet med naturen og om enkeltheten i tilværelsen bar de i sitt inderste vesen. Noe "flerguder" drev de ikke. I Odin og Tor og de andre skikkelsene av "Åsener" gudeett æret de. Senere hen de mest isienfaldende krefter i den enhetlig ordnede natur.

Hvad er grunnen til at germanerne fra begynnelsen av jernalderen plusselig begynner å utbøe seg med slik volsomhet?

Svar:

Mot slutten av bronsealderen inntrøtte en naturbegivenhet som ble av avgjørende betydning for de germanske folks historie. Det er den forverringen av de klimatiske forhold som satte inn omkring år 800 før den kristlige tidsregning. Klimaet ble fuktigere og kaldere. Grunnvannet og havflaten steg, og dermed ble godt åkerland fuktig og enger og marker fuktige sumpige. Med forverringen av de klimatiske forhold trakk også de fleste planter seg omtrent 3 breddegrader eller 333 km tilbake mot syd.

Resultatet ble tilsist at jorden i skandinavia og Nord-Tyskland ikk e mer strakk til for å ernære bondebefolkningen som var vokset sterk. Og så tvang da denne naturbegivenhet germanerne til å dra i mektige tog mot sy den, østen og vesten, og dereskaffet de seg det nødvendige livsrum i svære kamper med andre folk, et livsrum som de så strake dyrkt og koloniserte.

Men ikke bare forverringen av klimaet er grunnen til denne veldige germanske bevegelse som etterhvert førte til omforming og nyforming av Europa.

En annen grunn til fremtrænge vingen mot syden, østen og vesten og for landområdet er å finne i særegenhet ved den germanske grunnrett som lar seg forklare ut fra de nordiske fellesstammers vesen og serpreg.

Fordi jorden overlever alle menesker og alltid når den bare blir dyrket bærer ny frukt, takket være solens kraft, derfor forekom jorden ikk germanerne som en ting som en vare, i likhet med andre ting som menneskene selv lager, men som et gode som de hadde fotti lån, i "len" av gudommen av altet.

Pågermansk betyr "od" noe som mann eier (klenodie-klein-od-liten i udom) Og da etter germanernes tro gården var en eiendom som de hadde fott i lån av altet, kalte mann gården "od-al", altså det samme ordet som vi idag har i odal. Jord og grunn, "odelsgården" som vi i dag sier, kunde ikke selges den var personlig eiendom som man kunde skalte og vralte med som mann ville. Man hadde fott den i len eller "lån" av altet for at mann skulde forvalte og vokte den omhyggelig, slik at mann der kunde følge blodslinjen fra ånen i urtiden videre, inn i en uoverskuelig framtid. Derfor var gården også udelelig etter gammel germansk rettsoppfatning, og måtte bare gis videre til en arvesønn sønn av rent blod. Denne germanske arveretten sikkert ikke bare at gården blev bevart udeelt, men den sikkert også en uforfalsket bevarelse av blodet gjennom atteleddene, og den forbandt hvert enkelt ledd i ettkjeden med jordens og altets urkrefter.